

[Kjær Rasmussen.]

ningslinjer, er — en gang til — tillid til efterretningsfolkene.

Hvad er det så for efterretningsvæsener, man tør vise en så ubegrænset tillid i et påstået demokratisk samfund? Først er der politiets efterretningstjeneste. Af hele striben af chefer for denne tjeneste er kun én kommet fra stillingen, uden at det er sket i forbindelse med en skandale. Lad mig blot nævne grosserer Nielsens forgænger, Brix, som bl. a. installerede lytteapparater hos sine naboer, for slet ikke at tale om denne efterretningstjenestens samarbejde med besættelsesmagten under den anden verdenskrig.

Dernæst er der hærens efterretnings-tjeneste; den har jo ligefrem tradition for at forberede statskup. Jeg vil opfordre til, at man læser professor Tage Kaarsteds bog om påskekrisen, statskuppet i 1920. Det fremgår klart, at det var chefen for hærens efterretningstjeneste, der stod bag dette kup mod den radikalt ledede regering Zahle. Oberst Erik With, Fournais' forgænger i embedet, modarbejdede på enhver måde regeringens udenrigs- og forsvarspolitik; han knyttede solide forbindelser til fremmede landes legationer, han spandt et konspiratorisk net af officerer, udenlandske diplomater, erhvervsfolk og repræsentanter fra hoffet med det udtrykkelige formål at vælte regeringen, og han fandt personlig frem til højesteretssagfører Liebe som en ansvarlig og villig leder af dette kupministerium.

Eller lad os tage oberst Fournais' umiddelbare forgænger, oberst N. B. Schou, som var chef for hærens efterretningstjeneste, dengang Kejsergadecentralen — det var i øvrigt under regeringen J. O. Krag — blev etableret. Omkring dette tidspunkt finder vi oberst Schou som vitterlighedsvidne og mellemmand i en yderst delikat transaktion. En dansk statsborger, en notorisk kriminel, med en yderst blakket fortid laver en kontrakt med en libanesisk statsborger, en vis hr. A. P. Nassif, hvem man vel kunne kalde for en notorisk svindler, som bl. a. har holdt Københavns kommunes økonomidirektør, Jørgen Paldam, for nar, og som har svindlet og bedraget i årevis her i landet, uden at politiet, end ikke det ellers så emsige fremmedpolit, har rørt en finger.

Denne hr. Nassif indgår den 22. april 1964 en kontrakt med omtalte danske statsborger med den yderst blakkede fortid. Kontrakten lyder på en handel med mere end tvivlsomme værdipapirer til en påstået værdi af 10 mill. schweizerfrancs, og daværende chef for hærens efterretningsvæsen, oberst N. B. Schou optræder med egenhændig underskrift som vitterlighedsvidne og mellemmand.

Ja, jeg kan godt forstå, at de herrer nuværende og tidligere ministre lader og ser ud, som om de aldrig har hørt om denne sag, men jeg kan forsikre dem for, at det er ikke den eneste, efterretningsfolk har været blandet ind i, og som de ansvarlige politikere er uvidende om. Vi skal nok skaffe os lejlighed til også i fremtiden at gøre noget mere ud af disse sager her.

Men det er altså disse folk, man forlanger at vi skal nære ubegrænset tillid til, det er disse folk, der skal administrere det borgerlige formelle demokrati efter forgodt befindende. Man tør nok sige, at alle erfaringer med de forenede efterretningsvæsener og deres chefer peger på, at vi trygt og roligt kan have ubegrænset tillid til de direktiver, de giver regeringen, herunder justitsminister Thestrup!

Jeg har også nogle bemærkninger til de forskellige indlæg. Jeg bemærkede, at statsministeren undgik at svare på, hvorfor der er manglende vilje til efterforskning af højstående embedsmænds ansvar for militær infiltration på universitetet. Jeg synes, statsministeren skulle gøre rede for dette forhold her fra talerstolen.

Endvidere statsministerens omgang med § 110 a. Statsministeren siger, at denne paragraf tjener til beskyttelse af de hemmeligheder, der skal beskyttes. Ja men det er dog højst fantastisk, for de anlæg, det hele drejer sig om, er jo kendt. De har været gengivet i nøjagtig beskrivelse i regeringsbladet Politiken, således som jeg var inde på det før.

Hr. Kjeld Olesen beklager, at venstre-socialisterne rejser debatten her i dag. Jeg kan da spørge hr. Kjeld Olesen, hvorfor i alverden han så ikke selv har gjort det, der har jo været tid nok. Men grunden er jo nok, at socialdemokratiet har for stort et medansvar for det, vi her i dag debatterer. Det hjælper ikke hr. Kjeld Olesen, at